

ere komme op her i Landet i de senere Aar, hvortil Udgiften ikke kunde have været afholdt af de gamle Statsmidler, hvis Ministeriet havde holdt sig til Thingets finantstille Boteringer. Hvis det havde gjort det, og de 20, vel snart 30 Millioner, som jo ere udtagne mod Folkethingets Afstemninger, ikke vare blevne benyttede paa den Maade, som stet er, saa vilde i Virkeligheden Stillingen have været den, at alle de Forslag af økonomisk Art, som her foreligger, baade i Frihavn, Rystbane og mange andre Ting, med yderste Værdi kunde have været afholdte af de gamle Statsindtægter. Men naar Forholdet er det, at vi befinde os i en saadan Tilstand, at dette Thing i Virkeligheden ikke har nogen virkelig Magt og heller ikke nogen forfatningsmæssig Garanti for, at det for Fremtiden vil kunne udøve Magten over Statsmidlerne, saa forekommer det mig, at det vilde være noget underligt at gaa til at bevilge dette. Ja, jeg vil gaa et Skridt videre, jeg vil sige, at det forekommer mig, at, naar man, som det jo i Virkeligheden er Tilfældet paa et Tidspunkt, hvor det store overveiende Flertal af Befolkningen, der har sat Nedgang i Militærudgifterne og Skatteletelse paa sit Program, har holdt sig fra Valg til Valg, og hvor Regjeringen, naaget dette Program har været ret udbredt heri Landet, har benyttet alle gamle Statsmidler til misbilligede Formaal, nu kommer og forlanger, om jeg maa kalde det, en Præmie for sin Opræden, kommer og forlanger Raadighed over nye Skatter, da er det, synes jeg, ret dristigt. Jeg synes, det er dristigt, naar Stillingen er saaledes, at man overfør alle de Formaal, overfør hvilke man veed, at der er ret venlige Dine heri dette Thing — f. Ex. Rystbane, Frihavn og mange andre Formaal, eller sociale Formaal — ikke anviser anden Vej end nye Skatter og nye Statslaan, medens man derimod overfør de Formaal, hvortil man veed, man ikke kan finde Tilslutning heri Thinget, udtommer alle Statskassens ophobede Penges, det er Noget, jeg ikke kan se bort fra, dette spiller en vigtig Rolle. Saalænge vi befinde os i vor nuværende konstitutionelle Tilstand, og saalænge der ikke staves Garanti for en anden konstitutionel Opfattelse, kan jeg ikke gaa med til at bevilge Ministeriet nye Skatter, om jeg saa maa sige, til Tak for den Fremgangsmaade, det har brugt. Jeg skulde tage meget feil, om ikke i Virkeligheden dette Forslag er udtænkt som et Middel til at befri sig selv og befri de Interessenter, man selv har sluttet sig til, for Følgerne af den Politik, man har drevet. Jeg tror, at hvis vi ikke faae nye Skatter, vil det blive overordentlig

vanffelig at vedblive at opretholde de Forsvarsudgifter, vi have heri Landet, idet det nemlig vil vise sig, at Fordringen om særlig sociale Reforme ved et Tryk baade fra Ind- og Udlandet i Virkeligheden vil stige saa stærkt, at man vil blive nødt til at gaa ned der, hvor man skal ned, nemlig med Hensyn til Forsvarsudgifterne. Denne Betragtning gjør, at jeg heller ikke særlig føler mig foranlediget til at gaa ind paa dette Forslag. Men dernæst maa jeg sige: Det forekommer mig tillige, at naar man sammenligner dette Things Flertals gamle Standpunkt i Told-sager med dette Forslag, saa er det i Virkeligheden et overordentlig stærkt Skridt mod Folkethinget. Folkethinget har altid stået paa det Standpunkt, at det ønskede Nedsættelser paa Toldloven, der svarede til Krigsskattens Beløb. Folkethingets Standpunkt i Told-sager har fra gammel Tid, i alt Fald for Benfres Vedkommende, været det, at man mente, at Krigsskatten uberettiget blev opretholdt, og at hele Krigsskattens Beløb i Virkeligheden repræsenterede en ikke ringe Portion Nød og Glendighed for Befolkningen, og man mente derfor, at denne Stat enten skulde bruges til Toldnedsættelser eller til sociale Reforme til Fordel for Smaa-manden. Men mod dette stillede den høitærede Finantsminister Kompensation, han stillede den Opfattelse: ingen Skatnedsættelse uden tilsvarende Skatteforøgelse. I nogle Aar gik man paa det, at man samtidig skulde have disse Skatnedsættelser og Skatteforøgelser, men det Standpunkt har i Virkeligheden aldrig været Benfres, men nu er man i Virkeligheden kommet saa vidt, at dette Ministerium stiller Fordring om at faae en Indtægtsforøgelse, uden at der er Tale om, hvoreledes det vil gaa med Skatnedsættelserne. Jeg tror, at dette er i høi Grad sridende mod dette Things Politik i Told-sager, og jeg tror tillige, at det er overordentlig farligt for dette Thing at gaa ind derpaa. Naar Stillingen er den, at vi have set en finantstet Praxis, hvorefter en stor Del af Landets Finantsløb er bleven fuldkommen administrativ, naar vi have set, at dette har kunnet gaa for sig, naaget det var en almindelig bekendt Forudsætning fra dette Things Side, at nedp de Penges, der opdyngedes i Statskassen, skulde anvendes til økonomiske Foranstaltninger til Landets Bedste og til sociale Formaal, da forekommer det mig at være en overordentlig farlig Ting blot paa ganske løse Ord at overantvorde Ministeriet et stort Pengeløb til sociale Formaal. Thi hvad mere Garanti faaer man her end for de gamle Statsbeparelser, der ere gaaede ind i Statskass-